

Han havde løftet Hatten for at udbringe et sidste Leve, da man saae Enslev rejse sig og forlange Ordet.

I samme Øjeblik var Indtrykket af den landløbende Præst og hans Tale blæst ud af alles Sind. Alle ventede, at Enslev nu højtideligt vilde udpege Balduin Hansen til Kresens Kandidat, og man var klar over, at det ikke vilde gaa af uden Modsigelse.

Der blev dødsstille.

Og saa kom der noget ganske andet, noget helt uventet, som Folk hørte paa med lange Ansigter. Enslev, der talte fra sin Plads, mindede om, at det var gammel Festsikik at give Værten et Hurra, inden Bordet hævedes. Jægermester Hagen havde atter ved denne Lejlighed med det Frisind, som nu i flere Slægtled havde udmærket Ejerne af Storeholt, stillet sin Skov og den smukke Festplads til Raadighed, og herfor skyldte man ham Tak.

„De store Jordbesiddere plejer jo ellers at være vore svorne Fjender. Med særlig Glæde maa vi da hilse en Herremand, der som Godsejer Hagen viser fordomsfri Forstaaelse og folkelig Samfølelse. Et Leve for denne gode og trofaste Demokrat!“ —

Efter Mødet saae man Enslev køre bort i Jægermesterens Vogn. Folk spredtes omkring paa Pladsen, hvor de længe stod i diskuterende Klynger og stak Hovederne sammen som Faar mod optrækkende Torden.